

i tilfælde af død vedvarer skatteåret ud, jfr. endvidere kapitel 3 om den fortsatte beskatning.

Ved forslaget § 26, der omhandler ansættelse af *tilflyttere* fra udlandet, foreslås der med hensyn til *indkomstgrundlaget* en betydningsfuld ændring i de nugældende regler. Efter forslaget skal *tilflyttere* ikke således som nu ansættes på grundlag af den i udlandet indtjente eller oppebårne indkomst i det sidste forud for tilflytningen udløbne indkomstår. Anvendelsen af den i udlandet indtjente indkomst som grundlag for *tilflytterens* første ansættelse her i landet har ofte været gjort til genstand for kritik. Det vil jo oftest være tilfældet, at denne indkomst har været genstand for indkomstbeskatning i fraflytningslandet, og det hævdes, at når den samme indtægt nu lægges til grund for *tilflytterens* ansættelse her i landet, betyder det, at han bliver udsat for dobbeltbeskatning. Selvom det heroverfor kan anføres — og er blevet anført fra skattemyndighedernes side — at en dobbeltbeskatning i egentlig forstand kun foreligger, når skatteyderen for samme tidsrum underkastes beskatning i to lande, og at der her kun er tale om, at den samme indkomst anvendes som udmålingsgrundlag for skatteyderens beskatning i fraflytningslandet for den forud for flytningen liggende beskatningsperiode og i tilflytningslandet for den efter tilflytningen følgende beskatningsperiode, og at dette ikke betyder en dobbeltbeskatning af *tilflytteren*, så har dette ræsonnement i almindelighed ikke fundet forståelse og har ikke bragt kritikken til at forstumme.

Det må da også erkendes, at betragtningen, hvor uangribelig den end er fra et rent skatteteknisk synspunkt, er ret vanskelig at forklare, og at det bortset herfra kan rumme betydelige ulemper for den pågældende *tilflytter*, at den indkomst, som han har oppebåret før tilflytningen, og som har dannet grundlag for hans skattetilsvær overfor fraflytningslandet, nu påny skal anvendes som udmålingsgrundlag for et skattetilsvær. Det vil jo ofte ligge således, at flytningen medfører væsentlige forandringer i den pågældendes indkomstforhold. Det drejer sig ofte om udlandsdanskere, der efter i en årrække at have drevet erhvervsvirksomhed i udlandet nu opgiver denne virksomhed for at flytte hjem til Danmark og leve af deres opsparede midler. Den renteindtægt, som nu skal udgøre deres fremtidige indkomst, vil i reglen ligge betydeligt lavere end erhvervsindtægten i udlandet, og hvis denne nu i det første år efter tilflytningen til Danmark skal lægges til grund for deres ansættelse her, bliver de undergivet en beskatning, som ikke står i forhold til deres virkelige skatteevne i skatteperioden. I andre tilfælde står *tilflytteren* overfor

eventuelt at skulle påbegynde et nyt erhverv, hvoraf indtægten ved tilflytningen kan tegne sig mere eller mindre problematisk.

For at tilvejebringe en naturlig sammenhæng mellem *tilflytterens* beskatning her i landet ved den første skatteansættelse efter tilflytningen og hans virkelige skatteevne, har man fundet det rettest at foreslå, at reglen om det forudgående indkomstårs indtægt som grundlag for skatteansættelsen fraviges, og at han efter et lignende princip, som efter gældende ret anvendes ved enkers første ansættelse efter mandens død, ansættes på grundlag af sin anslåede indkomst i beskatningsperioden, dog således at denne ansættelse kun er foreløbig og efter skatteårets udløb skal gøres til genstand for regulering efter de til den tid foreliggende oplysninger om hans virkelige indkomst i den pågældende periode, jfr. § 32.

Når man indrømmer skattefradrag for kommune- og kirkeskat, som i § 15, nr. 9, foreslået, må man ved skatteansættelsen af *tilflyttere* på grundlag af deres forventede fremtidige indtægt indrømme dem et beregnet skattefradrag i forhold til den fremtidige indkomst. Et tilsvarende forhold foreligger også nu ved ansættelsen af enker efter reglen i statskattelovens § 7, stk. 6. Fradraget beregnes i disse tilfælde som en „ligevægtsskat“, d. v. s. man søger at finde frem til det skattebeløb, som, fradraget indkomsten, vil give en skattepligtig indkomst, der medfører en pålignet skat af samme størrelse som fradraget, hvorved man opnår at tilpasse skattefradraget til indkomstens størrelse. Dette giver anledning til komplicerede beregninger. På den anden side vil et skattefradrag, beregnet på „bruttoindkomsten“, kunne give for gunstige resultater for den pågældende, og man har derfor foreslået en regel, der giver udtryk for „ligevægtsprincippet“, men i en forenklet form, der letter skatteberegningen.

I § 27 gives der regler om *skattepligts ophør ved fraflytning m. v.*

Ifølge stk. 1 bortfalder skattepligt efter § 20, nr. 1, i tilfælde af fraflytning til udlandet med udgangen af den måned, i hvilken fraflytningen har fundet sted. Særlige regler gælder dog ifølge stk. 1, 2. pkt., såfremt opholdet i udlandet er af midlertidig karakter, idet skattepligten her i landet i så fald opretholdes, indtil de i den nævnte bestemmelse foreskrevne betingelser for skattepligtens bortfald foreligger.

De nugældende regler i statskattelovens § 2 opererer her med to forudsætninger for opretholdelse af skattepligten her i landet, som begge samtidig